

David Duke v textu své české přednášky zmínil některé projevy izraelského rasismu. Dnes pro srovnání přinášíme pohled z druhé strany. Izrael Šahak (Shahak), dnes již zemřelý chemik, profesor jeruzalémské Hebrejské univerzity, vězeň v Bergen-Belsenu a posléze předseda Ligy na ochranu lidských a občanských práv v Izraeli, vydal na stejné téma kdysi celou knihu – Rasismus izraelského státu (1975). Doba, která uplynula mezi jejím vydáním a zcela nedávnou izraelskou agresí jen ukazuje, že sionističtí extrémisté své metody nezměnili. Ani vůči těm, kteří se odváží prolamovat tabu. Dukeovi bylo znemožněno svobodně hovořit na univerzitní půdě, byl demonizován ke všemu ochotnými žurnalisty a servilními politikáři; Šahak byl svými soukmenovci napadán v tisku, urážen z Knessetu, pronásledován v ulicích, na veřejnosti, ba i v soukromí. Ne dny, ale roky žil v neustálé obavě, že se může stát obětí „nehody“.

Důvod? Tento židovský univerzalista (česky vyšlo: Historie a náboženství Židů – tíha tří tisíc let předsudků, pokrytectví a náboženské nesnášenlivosti. Votobia 2005) odmítl představu vyvoleného národa, kterému je všechno dovoleno, představu, kterou dnes běžně sdílejí i Židé jinak naprosto ateističtí.

Uveřejňujeme, jen s nepatrným zkrácením, pět kapitol ze závěru Šahakovy knihy, které většinou nepojednávají o chování sionistů v samotném Izraeli, ale na okupovaných územích. Nepochybně přispějí k širšímu pohledu na současnou politiku sionistického extremismu a jeho vazalů.

Demokratická práva a terorismus

Podle mého názoru má izraelský okupační režim v zabraných územích nejen daleko k liberalismu, ale je jedním z nejkrutějších a nejmostivějších režimů, jaké kdy poznaly moderní dějiny. Připomeňme si jen tuto prostou skutečnost: dnes na těchto okupovaných územích (jde tu o oblast Gazy a části Sinajského poloostrova, uchvácené ve válce roku 1967 Egyptu, o část Jeruzaléma a o území na západním břehu Jordánu, zabrané Jordánsku, a o syrské Golanské výšiny, red.) žije něco málo přes milion Palestinců; před izraelskou okupací jich bylo půldruhého milionu, a to nepočítám asi 300 tisíc osob, které dočasně pracovaly v různých zemích.

První starostí okupačních úřadů bylo organizovat všemi prostředky – od nejbrutálnějšího donucování k metodám takzvaně humanistickým – hromadné vypuzení Palestinců z jejich oblasti.

Toto masové vyhánění (na rozdíl od vypuzování jednotlivců, o němž budu hovořit dále) trvalo až do léta 1968, kdy vláda krále Husajna uzavřela mosty přes Jordán, kudy palestínští vyhnanci procházeli. Prakticky nenajdete palestinskou rodinu, ve které by v důsledku této politiky nebyly děti odtrženy od rodičů a sestry od bratrů a která by nepoznala nepopsatelná utrpení. Pro izraelskou vládu, pro všechny sionistické strany a pro jejich – více či méně zahalené – lokaje to však vůbec není lidský problém ani to nepokládají za hrubé a cynické pošlapávání nejzákladnějších hodnot spravedlnosti: je to jen jeden z aspektů známého

„demografického problému“. V dnešním „sjednoceném“ Jeruzalémě je situace stejná. **Izraelští Židé mluví o „spojování rodin“, když jde o to, aby se do Izraele přestěhovali Židé z Ruska, ale aby dovolili „spojení rodin“ jeruzalémských Palestinců, to je ani nenapadne. Mluvím tu o právu a nikoli o jistých opatřeních charitativní povahy, která jsou čas od času z milosti dopouštěna.**

Lidé, kteří se tu narodili a kteří prožili větší část života v Jeruzalémě, se tam nesmějí vrátit, pokud nejsou Židé. Jestliže si to však přeje nějaký holandský konvertita (pochapitelně podle židovského ortodoxního ritu), je mu to nejen okamžitě povoleno, ale ještě dostane byt v Ramat-Eškolu, tedy ve stoprocentně židovském předměstí Jeruzaléma, postaveném na území zabraném Arabům roku 1967.

Všechny varianty, známé pod jménem „letní návštěvy“, které jsou tolik vychvalovány nejrůznějšími pokrytci, mají v podstatě jediný cíl: těžkou situaci ještě zkomplikovat. Dělá se to totiž tak, že se bratrovi povolí návštěva bratra, dětem návštěva otce. A když se po skončení návštěvy smutně loučí, řekne se jim: *„Chcete žít společně? Ale pročpak ne? Žijte společně – ale na druhém břehu Jordánu!“* A tak tento falešný liberalismus slouží jen zájmům vlády: **vypudit Palestince z jejich země.**

Od okupace už uplynulo více než sedm let (psáno v roce 1975, pozn. red.). Vzpomeňme si, jaká byla situace v Německu a Japonsku sedm let po jejich obsazení spojeneckými vojsky. Roku 1952 už byly vytvořeny jak oba německé státy, tak i stát japonský. Zřídili je sami Němci a Japonci, jimž byla velmi rychle po válce přiznána základní demokratická práva, jejichž dosah byl ustavičně rozšiřován: právo vytvářet politické strany, sestavovat politické programy, organizovat nenásilné manifestace, zkrátka bylo jim dáno právo diskutovat a rozhodovat o své budoucnosti.

Situace v územích okupovaných Izraelem je právě opačná. Nejenže jsou politické strany bez výjimky naprosto zakázány, ale jsou zakázány i veškeré ostatní organizace – odborové, studentské, kulturní atd. Palestinci nejenže nemají právo manifestovat, nesmějí ani pořádat stávky, a nesmějí dokonce na znamení protestu zavřít ani své vlastní krámy; lze si vůbec představit mírumilovnější a poklidnější způsob protestu?

Připomínám-li tyto skutečnosti, pak to nečiním jen proto, že je odsuzuji a že se proti nim stavím ze všech sil, ale i proto, abych zdůraznil, že právě tady jsou kořeny palestinského terorismu. A i když odsuzuji jakýkoli terorismus, ať už je palestinský, nebo izraelský – a ten izraelský je závažnější, vezmeme-li v úvahu počet obětí – , musím uznat, že větší část odpovědnosti za palestinský terorismus padá na izraelskou vládu. **Je totiž naprosto přirozené, že lid, kterému odmítnete právo na existenci, kterému odmítnete základní práva vést lidský a rodinný život a jakoukoli možnost bojovat politickými prostředky, se uchýlí k jiné formě boje – i když některé projevy tohoto boje musejí být rozhodně odsouzeny.**

Tresty formálně zakázané

Izrael porušuje na okupovaných územích hanebným a cynickým způsobem všechny ženevské konvence. Dokonce i ti, kdo mají tu odvalu, aby se odvolávali k ženevským konvencím o válečných zajatcích, mlčeli a mlčí před izraelským porušováním oné ženevské konvence, která se týká statutu obyvatel obsazených území, ačkoli jde o porušování naprosto otevřené. Uvedl bych několik příkladů těchto metod, které se uplatňují přímo před očima izraelského obyvatelstva.

Tak například **demolice domů a ostatní kolektivní tresty**. Toto jsou skutečnosti: jakmile okupační rady zatknou nějakého podezřelého, tedy ještě před tím, než je souzen nebo aspoň úředně obviněn, přichází příkaz k demolici domu, ve kterém bydlí. Někdy patří tento dům jeho rodině, ale ne vždycky. Někdy se dokonce tato operace provádí ještě rafinovaněji: obyvatelé vesnice jsou násilím nahnáni na nějakou blízkou výšinu, aby toto „poučné“ divadlo mohli sledovat. Barbarství takového postupu není třeba ani nijak zvlášť zdůrazňovat. Lidé, kteří jsou nevinní dokonce i v očích úřadů, jsou tak zbavováni svých obydlí a svého majetku. Děti, starci, nemocní – všichni jsou vyhnáni na ulici bez ohledu na to, jaké je počasí. Toto je jen jeden příklad kolektivních trestů, které zakazují jak ženevské konvence, tak i prostý základní smysl pro spravedlnost. Nejednou jsem usedl s takto zruinovanou rodinou na troskách jejího právě zničeného domu – a nic víc mě nemohlo přesvědčit o krutosti našeho okupačního režimu než pohled na děti plačící na troskách toho, co bylo ještě před chvílí jejich domovem.

Kolektivních trestů je celá škála. Má být potrestán Hebronský kraj? Zakáže se tedy doprava citrusových plodů po silnicích právě v období sklizně a zákaz trvá tak dlouho, dokud hodnostáři kraje nepadnou k nohám vojenského guvernéra. Má být potrestáno město Ramalla? Zakáže se tedy na dva měsíce prodej skopového masa nebo se městské radě odepré právo přijímat příspěvky, které původní obyvatelé Ramally, žijící nyní v cizině, posílají na rozvoj města. Má být potrestáno město Al-Birá? Dá se tedy rozkaz, aby byly ze zdi univerzitního města sňaty obrazy palestinského folklóru a aby byly zakopány v jeskyni. Tak bych mohl pokračovat donekonečna v příkladech tohoto druhu. Spor mezi vládou a pseudoliberaly se točí jediné kolem otázky, „zda je to užitečné či ne“. V Izraeli nemáte právo říci, že kruté „potrestání“ nevinného dítěte je aktem barbarství a něco odporného už samo o sobě. Něco takového se tu pokládá za pomluvu, protože přece jde o Palestince, kteří jako by nebyli lidskými bytostmi. Naši pseudoliberalové se totiž starají jediné o „židovské zájmy“ a zajímá je jen jediná pokrytecká otázka: „Utlačování Palestinců Židům prospívá nebo škodí; a tento dobrý, nebo špatný účinek se projeví hned, nebo až později?“

Vyhánění jednotlivců a odvolávání se ke spravedlnosti

Mluvil jsem o masovém vypuzování Palestinců, které se zastavilo až roku 1968, kdy král Husajn odmítl spolupracovat. Ale vyhánění jednotlivců pokračuje i nadále. I to se dělá docela jednoduše: představitelé úřadů vniknou do domu za hluboké noci. Majitel dostane půlhodinu nebo hodinu času, aby si sbalil pár nejn nutnějších osobních potřeb, přičemž se pečlivě dbá na to, aby se ani on, ani jeho rodina nedostali do styku se sousedy. Skupinka těchto lidí je pak odvedena do údolí Jordánu. Tam jsou bitím a hrozbami, zdůrazňovanými střelbou do vzduchu, při které je ovšem stejně občas někdo zraněn, donuceni přejít do Jordánska. **Obvykle jde o**

osoby, které patří k elitě palestinského národa: o starosty měst, o advokáty, inženýry, příslušníky inteligence. Oficiálně nejsou z ničeho obviněni, takže se ani nemají proti čemu bránit. Den poté izraelská vláda oznámí, že tito lidé „pobuřovali“ obyvatelstvo.

A izraelští soudcové, advokáti a spisovatelé, kteří pomlouvačně prohlašují, že v SSSR jsou „pronásledováni aktivisté imigrace do Izraele“, neodsoudí ani jediným slovem tyto barbarské činy, jimiž jsou vyháněni lidé ze své vlasti, jimiž jsou otcové odtrhováni od svých rodin, a to bez jakéhokoli legálního důvodu. A takové rodině, která byla zbavena otce, se pochopitelně prostě řekne: „Pročpak neodejdete také, abyste mohli společně žít někde jinde?“ V mnoha případech rodina tento „liberální“ návrh odmítne a raději zůstane doma, i když tím trpí, jen proto, aby ještě nezvyšovala úspěch tohoto izraelského manévru, jehož cílem je vyhnat co největší počet Palestinců. Více si vážím těchto rodin než izraelské vlády a všech jejích lokajů – odhalených i neodhalených – a budu i nadále bojovat v Izraeli i v zahraničí, aby se těmto lidem dostalo spravedlnosti.

Židovské kolonie na okupovaných územích

A zatímco se donekonečna planě diskutuje o „legálnosti“, či „nelegálnosti“ toho či onoho izraelského opatření, zapomíná se na to, že zřizováním každé kolonie na okupovaném území okupační mocnost porušuje ženevské konvence. Proto se ještě energičtěji stavím proti „legálním“ koloniím – tj. vládou povoleným – než proti těm, které vládou povoleny nejsou. Nejen pro zmíněné ženevské konvence, nejen proto, že se tím zněžňuje mírové řešení, ale z důvodů ještě podstatnějších: protože tyto kolonie samou svou podstatou zapadají do systému ožebračování, diskriminace a apartheidu obyvatelstva okupovaných území. Pozemky, které byly zkonfiskovány nebo které byly získány nátlakem nebo podvodem, jsou nyní místy, na kterých mají napříště právo žít jen Židé. **Tyto lokality jsou vydělovány ze svého přirozeného geografického kontextu a stávají se typicky imperialistickými základnami, které mají sloužit strategii koloniální mocnosti – v tomto případě Izraele.**

A tak se s pomocí těchto „legálně zřízených kolonií“ údolí Jordánu rozšířilo na polovinu území západního břehu a sahá téměř až k předměstí Nábulusu. Tak se také oblast Gazy stala jakýmsi koncentračním táborem – včetně oplocení ostnatým drátem – obklíčeným koloniemi oblasti Rafah a nově vybudovanými kibucy. Pro každého, kdo se chce obtěžovat pohledem na mapu, je jasné, že úkolem těchto zařízení je podporovat izraelskou územní expanzi a zotročit a zproletarizovat palestinské obyvatelstvo v okupovaných územích.

Připojil bych ještě několik slov o principu „nabývání půdy“. Izraelská vláda především zkonfiskovala všechny „vládní“ pozemky a poskytla je židovským koloniím. Z určitého hlediska je to prostá a čirá krádež. V řadě případů se takto naložilo s obecní půdou palestinských vesnic, která byla podle místní tradice zaregistrována nejprve na jméno tureckého sultána, pak na jméno britského vysokého komisaře (v období britského mandátu) a konečně na jméno jordánského krále. V každém případě však byla tato půda k dispozici obyvatelstvu. Jenže izraelský zákon tuto půdu převedl do výhradního používání jedné etnické

skupiny – Židů. A to nejen židovských občanů Izraele, ale Židů celého světa! **Tomu říkám rasismus.**

Jinou formou nabývání půdy je konfiskace toho, čemu se říká „půda nepřítomných“. I to je docela prosté: více než třetina obyvatelstva okupovaných území byla totiž vypuzena a mezi nimi bylo mnoho vlastníků půdy. Jestliže byla například vypuzena hlava rodiny a jeho žena a děti zůstávají nadále ve vesnici, žijí nyní na půdě „nepřítomné osoby“. Izraelská vláda je tedy vyžene a tuto půdu věnuje židovské kolonii. Existuje také způsob, jak dojít k dvojnásobnému výsledku: V četných vesnicích je půda, která oficiálně patřila jordánským úřadům, oddělována od pozemků, které patřily soukromníkům. A ve jménu toho, čemu se říká program „sclování půdy“, je vykonáván nátlak na obyvatele, kteří ve vesnici zůstali, aby se podíleli na ožebračování vdov a sirotek této vesnice tím, že vymění svou půdu za půdu zkonfiskovanou, aby vznikl souvislý pozemek, který bude určen židovské kolonii. Takto se zrodil problém vesnice Akraby a takto byla „vykoupena“ půda, na které byl vybudován kibuc Nhal Gittit, kterému říkám kibuc zlodějů a utlačovatelů.

To je přeci terorismus!

Řekl jsem, že se stavím proti jakékoli formě terorismu. A odsoudil jsem co nejrozhodněji projevy terorismu palestinského – zvláště tehdy, když jsem stál před posluchači Palestincům nakloněnými. **Na rozdíl od některých pokrytců však odsuzuji opravdu všechny formy terorismu; tedy nejen terorismus namířený proti Židům, ale i terorismus Židů proti Arabům.** Abych ušetřil čas i místo, nebudu se vracet k terorismu všech oněch židovských tajných organizací pod britským mandátním režimem (tj. období od konce první světové války do vyhlášení izraelského státu v roce 1948, red.) a soustředím se na terorismus z období existence státu Izrael.

Myslím, že bychom stěží našli člověka, který by si více zasloužil pojmenování terorista než Meir Har-Sion. Ve svých pamětech a ve svých četných interview, která uveřejnil izraelský tisk, nejednou prohlásil, s jakým čistým a prostým potěšením zabíjel. Jakou rozkoší pro něj bylo zabít Araba – zejména dýkou – , protože se v této chvíli cítil být „chlapem“ (list Haaretz, příloha z 9. listopadu 1965). Vypravuje, jak žádal svého velitele o povolení probodnout dýkou bezbranného arabského pastýře, a se sadistickým nadšením popisuje, jak mu jeho kamarád nešťastníka přidržoval, zatímco on sám mu vbíjel dýku do zad, a jak prýštila krev.

Toužíme-li po dalších příkladech Meir Har-Sionových hrdinství, najdeme je v pamětech Moše Šareta, který líčí, jak Har-Sion se skupinou sobě podobných teroristů přešel hranice a přivedl šest Arabů, pět jich jednoho po druhém probodl nožem a šestého nechal naživu, aby mohl vypravovat, co se stalo. Tohoto člověka většina Izraelců pokládá za národního hrdinu. Ministr obrany Moše Dajan a velitel jižní oblasti generál Ariel Šaron ho pochválili v rozkaze a dali za vzor izraelské mládeži – a nikdo neprotestoval, dokonce ani lidé, kteří hovoří o míru.

Rovněž je třeba připomenout „bejrútskou výpravu“ z dubna 1973, při které byli zabiti nejen předáci Organizace pro osvobození Palestiny, ale i ženy, jejichž jediným zločinem bylo, že s nimi žily. Je třeba mluvit o napalmovém bombardování Irbidu, As-Saltu a dalších jordánských

měst v létě 1968 a o pravidelném ostřelování uprchlických táborů v Libanonu v létě 1974, zejména pak o slavných časovaných granátech, které vybuchují teprve hodinu či dvě poté, co byly vystřeleny, tedy ve chvílích, kdy rodiny a zdravotnické skupiny pátrají ve zříceninách po zraněných. Seznam by mohl být ještě delší.

Není snad tohle terorismus? A ti, kdo nejsou ochotni odsoudit sadistická prohlášení takového Meira Har-Siona a skutečnost, že byl vyhlášen národním hrdinou, mají snad právo odsuzovat akty terorismu palestinského?

Tolik Izrael Šahak.

„NEDOTKNUTELNÍ“ V IZRAELI

Shodou okolností vypukl právě v roce, kdy ve Francii jeho knížka vyšla, i skandál tzv. „černých listin“. O jejich existenci se prý v Izraeli šuškal odjakživa. Ministerstvo církevních záležitostí a Velký rabinát ovšem tvrdily, že o celé záležitosti nic nevědí. Až do dne, kdy „komando bezbožníků“ celý svazek takových „černých listin“, vypracovaných telavivským rabinátem s pomocí počítače, ukradlo. Událost proběhla médii, ministr církevních záležitostí byl interpelován a vláda pověřila svého právního poradce, aby záležitost prozkoumal.

Právní poradce ovšem dospěl k závěru, že proslulé „černé slistiny“ jsou naprosto zákonné: Podle zákona z roku 1953 o statutu osob spadá totiž manželství a rozvod v Izraeli výlučně do pravomoci náboženských úřadů – rabína pro židy, kněze pro křesťany, kádího pro muslimy. Je proto zcela normální, když se každý duchovní řídí „ve své duši a svědomí“ předpisy svého náboženství. „Černé listiny“ brání uzavírání manželských svazků, které židovské náboženství nepřipouští.

Na zasedání vlády, která závěry právního poradce zkoumala, pak ministr zdravotnictví nesměle navrhl, že by se snad mohla studovat nutnost zavést v Izraeli civilní sňatek. Vzhledem k tomu, že ani dnes, téměř po pětaticeti letech, v Izraeli tento sňatek neexistuje, jsou tisíce Izraelců nadále zbaveny práva založit si legálně uznávanou rodinu.

Kdo jsou tito páriové izraelské společnosti? Dva příklady za všechny.

1. Rozvedená žena začne žít s jiným mužem, ale neprovdá se za něho. Náhle je „zakázaná“ pro svého milence, a dokonce i pro bývalého manžela, protože židovské náboženství, zejména jde-li o ženu, s mimomanželskou láskou nežertuje. Tato žena se tedy nemůže provdat za svého milence, kdyby se dvojice jednoho dne rozhodla dát si své soužití úředně potvrdit. Nemůže se však ani provdat za svého bývalého manžela. Hříšnice je zakázána oběma. Názor dvojice, blaho dětí – to vše nic neznamená proti náboženskému zákazu, který je i dnes nesmiřitelný a neústupný, jako byl po tisíciletí. Je krutou ironií, že na Západě byli nejhrořivějšími propagátory volné lásky zhusta právě Židé...

2. Vdaná žena otěhotní, nikoli však se svým manželem. Dítě zplozené v nevěře je „mamzer“ a bude zapsáno na „černé listině“. Osud takového dítěte je bez ohledu na pohlaví

nezáviděný. Nikdy nesmí vstoupit do manželství s tzv. čistým (sic!) izraelským občanem, to znamená s občanem, jehož matka nezhřešila. Toto „poznámenání“ pronásleduje potomky „mamzera“ do desátého kolena (!), neboť rabíni umírají, ale seznamy zůstávají. Nicméně, a tady je náboženství milosrdné, „mamzerim“ se mohou ženit a vdávat mezi sebou.

O přísných rasových zákonech, jichž se pan Duke rovněž dotkl, zase někdy příště.

Předmluvou opatřil *Karel Veliký*